

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
20/07/2025

«**Ἔστι δε πίστις ἐπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων**», γράφει ο Απόστολος Παύλος στον πρώτο στίχο του ενδέκατου κεφαλαίου στην Προς Εβραίους Επιστολή του.

Πιο αναλυτικά θα λέγαμε πως, πίστη είναι η χωρίς δισταγμό, ακλόνητη πεποίθηση για την πραγματική και βέβαιη ύπαρξη αγαθών τα οποία ελπίζουμε· επίσης πίστη είναι η απόδειξη και η βεβαιότητα για την ύπαρξη πραγμάτων που δε βλέπουμε με τα σωματικά μάτια αλλά εξαιτίας της πίστης είναι σαν να τα βλέπουμε με τα μάτια μας και να τα αγγίζουμε με τα χέρια μας.

Αλλά στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο και στον όγδοο στίχο του κατά Λουκάν αγίου Ευαγγελίου απαντάται το ερώτημα του Κυρίου «**Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;**».

Αφού λίγο πιο πάνω διαβεβαιώνει πως σίγουρα ο Θεός θα ανταποκριθεί σωτηριολογικά και λυτρωτικά στη βαθειά, ανυποχώρητη πίστη των ανθρώπων στο Πρόσωπό Του, διατυπώνει το μεγάλο ερώτημα: «**Μπορούν οι άνθρωποι με το πέρασμα του χρόνου να διατηρήσουν ζωντανή και ενεργή μία τέτοια πίστη;**»

Και αυτή δεν είναι μία θεωρητική ερώτηση σε μία θεολογική συζήτηση γενικού περιεχομένου για την πίστη αλλά ξεπηδά μέσα από τις καθημερινές δυσκολίες και τα βάσανα που αντιμετωπίζει από τα προβλήματα της ζωής.

Η πίστη για την οποία μιλάει ο Ιησούς και η προϋπόθεση της ύπαρξής της, για την οποία κάνει λόγο ο Απόστολος Παύλος, είναι μία πίστη που σχετίζεται με τη ζωή και την ενεργή πεποίθηση για άμεση σχέση και κοινωνία με το Θεό.

Δεν είναι μία πνευματική πολυτέλεια αλλά μία καθημερινή πάλη, με τα αδιέξοδα, τα τραύματα και την αιχμαλωσία στην ύλη που κυκλώνει τον άνθρωπο, για μια ουσιαστική και πλήρη σχέση και συμμετοχή στη Ζωή του Θεού.

Αυτό το είδος της πίστεως στο Πρόσωπο του Χριστού φαίνεται πως διέθεταν οι άνθρωποι της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Η κίνησή τους δεν είχε συναισθηματικό ή ψυχολογικό χαρακτήρα αλλά φανέρωνε το ακατανόητο βάθος του μυστηρίου της πίστεως.

Η κίνησή τους φανερώνει την εμπιστοσύνη τους στην εμπιστοσύνη που δείχνει ο Θεός σ' αυτούς.

Ο Χριστός παρόλη την αμαρτωλή μας διάθεση, Αυτός πρώτος μας εμπιστεύεται, μας καλεί στο βασιλικό δείπνο Του, μας προσφέρει την Αγάπη, το Τίμιο Αίμα και το Άγιο Σώμα Του.

Αποδεχόμενοι την προσφορά Του Τον εμπιστευόμαστε κι εμείς με τη σειρά μας. Η εμπιστοσύνη μας δεν είναι μία απλή πράξη εμπορικής σχέσης για μία συναλλαγή που πιστεύουμε πως "θα πάει καλά", αλλά η εναπόθεση της ίδιας της ύπαρξής μας σ' Αυτόν.

Είναι η πιστή και άδολη εφαρμογή του Χειρουργικού Ύμνου: «**πάσαν νυν βιοτικὴν ἀποδώμεθα μέριμναν**».

Όχι μόνο για να έχουμε τη δυνατότητα να ανταπεξέλθουμε στις δυσκολίες της καθημερινής βιωτής αλλά κυρίως για τη μεταμόρφωση της ταπεινής ζωής και ύπαρξής μας σ' εκείνη που θα κρατά αδιάκοπα ζωντανή και ενεργή τη σχέση μας με το Θεό και τη συμμετοχή στη Ζωή Του.

Αυτή η κίνηση δεν έχει προσωπικό αλλά συνολικό περιεχόμενο. Δεν αφορά μόνο τον εαυτό μας, το εγώ μας, αλλά επεκτείνεται στο σύνολο της ανθρωπότητας, σε όλους τους ανθρώπους. Ο ένας εκπροσωπεί και τους άλλους ενώπιον του Χριστού αφού αποτελούμε όλοι ζωντανές «**εἰκόνες τοῦ Θεοῦ**».

Η σωστή πίστη στο Λόγο του Θεού δίνει την αίσθηση πως η ανθρώπινη φύση είναι μία και ενιαία, πώς ό, τι καλό ή κακό συμβαίνει σ' εμένα μπορεί να συμβεί και στον καθένα. Έτσι δεν παραμερίζουμε ούτε περιφρονούμε κανένα. Νοιαζόμαστε για τους άλλους είτε είναι γνωστοί μας είτε όχι.

Η προσωπική πίστη οδηγεί στην αναφορά «**πάντων ημών**» στο Χριστό. Αναφέρουμε στον Κύριο όλα τα ανθρώπινα προβλήματα, τα απότοκα των αμαρτιών μας, είτε αφορούν εμάς είτε τους άλλους. Όπως θέλουμε το δικό μας καλό θέλουμε και των άλλων.

Αυτή η ποιότητα της πίστης φωτίζει της ψυχές των ανθρώπων και τις παιδαγωγεί για να συνδεθούν με τον Κύριο απομακρύνοντας τους από την αμαρτία. Γιατί ο μυστηριακός χαρακτήρας της πίστεως όπως αυτή βιώνεται στην Εκκλησία, το ζωντανό Σώμα του Χριστού από τους αγίους, έχει τη δύναμη να αναιρεί, να νικά και να συγχωρεί την αμαρτία.

Αυτή τη λάμψη και ακτινοβολία είχε η πίστη των ανθρώπων που «**προσέφερον παραλυτικόν επί κλίνης βεβλημένον**», στο Χριστό.

Όλοι ήταν έτοιμοι κι εκείνοι και αυτός. Όλοι τους είχαν προετοιμαστεί για να δεχθούν το Χριστό και μέσω Αυτού να συσχετιστούν με το Θεό.

Την αγάπη Του προς αυτούς φανερώνουν τα λόγια Του:

«**Τέκνον**», παιδί Μου άσωτο, «**θάρσει**», έχε θάρρος, μην απογοητεύεσαι από τα λάθη σου. Μην πιστεύεις στον τρόπο, την απογοήτευση και την απελπισία που σου σπέρνει ο διάβολος γι' αυτά. «**Αφένταιί σοι αι αμαρτίαι σου**», πάρε θάρρος και ανακάλυψε την αξία της ύπαρξής σου στο Πρόσωπό Μου. Σε συγχωρώ. Όχι επιφανειακά. Σε συγχωρώ για να μπορέσεις να ανοίξεις την καρδιά σου σ' Εμένα για να έλθω κοντά σου και να μείνω μαζί σου.

Σημαντική στην προετοιμασία του παραλυτικού υπήρξε η δύναμη της αγάπης των άλλων στο πρόσωπό του. Τον βοήθησε να μεταμορφωθεί και να συμμορφωθεί στις απαιτήσεις της αγάπης. Η αγάπη τους τον βοήθησε να μετανοήσει και να ανταποκριθεί με πίστη στην αγάπη του Χριστού.

Όπως ακριβώς έγινε σε μία άλλη γυναίκα «**την κομίσασα αλάθαστρον μύρου**» (Λουλ. Ζ' 37). Μετανοημένη και κλαίουσα έδειξε την αγάπη της στο Χριστό και αυτή η αγάπη είχε τη δύναμη να συγχωρέσει τις αμαρτίες της.

Αυτό το μικρό γεγονός που περιέχεται στη σημερινή περικοπή του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου καλοπροαίρετα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι μόνο μέσω της πίστεως γίνεται αντιληπτό πως ο Κύριος είναι «**στερέωμά μου και καταφυγή μου και λύστης μου**».

Ο Χριστός, η Θεοτόκος και το σύνολο των Αγίων στέλνουν προς εμάς, προσωπικά και συλλογικά, την αγάπη τους. Μας αγκαλιάζουν και μας προετοιμάζουν ψυχικά και σωματικά να δεχθούμε τη θεραπεία μας.

Αρκεί μόνο, εμείς, να μην αντιστεκόμαστε πεισματικά προβάλλοντας τον εγωισμό και τη απιστία μας.

Ας εμπιστευτούμε το Χριστό δεχόμενοι την αλληλεπίδραση της πίστεως γιατί ο Κύριος επιθυμεί «**τα τέκνα του Θεού τα διεσκορπισμένα συναγάγη εις έν**» (Ιωάν. 11, 52).

π. Ιωάννης Κίτσιος
Εφημέριος Αγίου Χαραλάμπους
Περάματος